

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (12)

Du-te în pace!

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 01.10.2018, Actualizat: 01.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.15-19

2 Împărați 5.15-19: 15. Și s-a întors la omul lui Dumnezeu, el și toată suita lui, și a venit și a stat înaintea lui și a spus: „Iată, acum cunosc că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel; și acum primește, te rog, un dar de la robul tău“. **16.** Și el a zis: „Viu este Domnul înaintea căruia stau, că nu voi primi!“ Și a stăruit de el să-l ia, dar el a refuzat. **17.** Și Naaman a zis: „Dacă nu, te rog, să se dea robului tău din pământul acesta cât pot duce doi catâri; pentru că robul tău nu va mai aduce de acum ardere-de-tot și jertfă altor dumnezei, ci Domnului. **18.** În lucrul acesta să ierte Domnul pe robul tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon, ca să se închine acolo, și se sprijină de mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon: Domnul să ierte pe robul tău, te rog, în lucrul acesta, când mă închin eu însumi în casa lui Rimon“. **19.** Și el i-a zis: „Mergi în pace“. Și a plecat de la el o bucată de drum.

Cum obține siguranță cel vindecat

Leprosul a fost curățit și s-a întors ca un om smerit și recunoscător înapoi la prorocul lui Dumnezeu. Nu există nimic, care să smerească așa de mult pe om, ca harul, căci, în puține cuvinte, acesta este ce a devenit Dumnezeu pentru noi în Hristos, și nu ce suntem noi pentru El. Harul arată ce poate face El pentru noi, și nu ce putem face noi pentru El, și această lecție trebuia s-o învețe acum acest sirian recunoscător. După ce a renunțat la gândurile lui greșite, el vorbește ca un om din al cărui duh a dispărut orice nesiguranță. »Iată, cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel.« Cuvântul »cunosc« este un cuvânt mare și triumfător în dicționarul creștinului, și el are dreptul să-l folosească, căci Dumnezeu Însuși i-l pune pe buze. Când lumina Evangheliei pătrunde în inima unui om, orice îndoială și orice nesiguranță este alungată din inimă, și deplina certitudine ia locul, care se arată în încredere nezguduită în Dumnezeu și în Cuvântul harului Său. În timp ce privește în trecut, el poate spune: »Eu una știu: că eram orb, și acum văd«, și dacă se gândește la prezent, citește cu bucurie: »V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică« (1 Ioan 5.13), și dacă în inima lui vin gânduri cu privire la acele păcate, care i-au pătat sufletul, poate să scoată asigurarea din aceleași cuvinte, care nu greșesc: »Știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat« (1 Ioan 3.5). Și mai departe: »Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui« (1 Ioan 2.12). Ce siguranță triumfătoare cu privire la viitor se cuprinde în cuvintele: »Știm, în adevăr, că dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică« (2 Corinteni 5.1). Și chiar mai minunat decât aceasta este: »Știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este« (1 Ioan 3.2).

Cât de cu totul altfel este vorbirea creștinului, decât plângerile agnosticului, care umblă în întuneric, până la mormânt, și care întrebă: „Urmează după noaptea liniștită o zi nouă? Este moartea ușa spre lumina nouă? Cine poate spune? Soarta omului este închisă tainic și fără cuvinte; ne este ascunsă. Nu știm nimic! Putem numai să sperăm și să așteptăm.“

Încrederea copiilor lui Dumnezeu nu este o simplă presupunere, este mai mult. Ca la Naaman. Dacă creștinul a probat în experiența proprie fericită ce poate să facă Dumnezeul lui Israel

pentru un lepros lipsit de speranță, care ascultă de El, și oricine a crezut Evanghelia mântuirii noastre, vestea bună, cu privire la Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru, cunoaște puterea eliberatoare și aducătoare de pace a lui Dumnezeu și poate să vorbească cu certitudine despre ea. Dar această certitudine nu se întemeiază pe experiența lui, oricât de prețioasă ar fi fost aceasta, ci pe cuvintele Dumnezeului cel viu, care nu poate să mintă. Noi trebuie să mulțumim permanent lui Dumnezeu pentru Sfintele Scripturi, pentru Cuvântul Său încercat și neschimbabil. Creștinul găsește în el o autoritate sigură, pe care poate să-și întemeieze încrederea. Și toate binecuvântările, care îl fac să se bucure, precum și pacea adevăratei cunoașteri creștine, se bazează pe marile realități, pe care ni le descoperă celelalte constatări ale Cuvântului. »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit« (1 Ioan 5.20). »Noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste« (1 Ioan 4.16). Binecuvântarea pe care a primit-o Naaman prin Elisei, i-a descoperit pe Dumnezeu adevărat; binecuvântarea pe care noi o primim prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, ne-a descoperit că Dumnezeu este dragoste. »Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre« (1 Ioan 4.10).

Era normal ca Naaman să aibe dorința să răsplătească pe binefăcătorul lui, căci având în vedere cine era el, el nu putea înțelege, să primească o binecuvântare așa de mare fără să plătească pentru aceasta un preț ca contraserviciu. El s-a simțit în stare s-o facă, și voia s-o facă într-o formă simplă. Aici avea de învățat, că Dumnezeu nu voia ca binecuvântarea Lui să fie plătită. El era convins cu privire la puterea lui Dumnezeu, dar acum avea de învățat ce era harul Său. Cât de accentuate erau cuvintele lui Elisei: »Viu este Domnul, al cărui slujitor sunt, că nu voi primi.« Aceasta era o lecție aspră pentru un om cu prestigiu. »Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!« (Marcu 10.23); această bogăție poate consta din bani, vază sau neprihănire proprie. Nu au nici o valoare lucrurile acestea?, întreabă cei ce le posedă. Naaman poseda din belșug acest fel de bogății, dar ele nu puteau să-l vindece de lepra lui; și este sigur că ele nu vor putea ispăși păcatele unui păcătos, că ele nu pot să-i mântuiască sufletul. Sunt sigur, că Naaman a înțeles acest mare adevăr, atunci când a stat înaintea lui Elisei, că Dumnezeu nu vinde binecuvântările Lui. Din două motive nu poate să le vândă: cu toată bogăția lui, Naaman era prea sărac, și Dumnezeu era prea bogat, ca să primească prețul lui. Totul era harul și dărnicia lui Dumnezeu față de un om, care nu putea să merite darul Său. Nu este nici un alt adevăr, pe care trebuie să-l învățăm, ca acesta.

Dar să nu gândim, că acest har, care iartă pe păcătos și îl îndreptățește, înseamnă că păcatul este ceva neînsemnat și că Dumnezeu ar putea să-l treacă ușor cu vederea. O, nu! El nu poate, și aici doresc să citez cuvintele foarte valoroase ale unui alt comentator: „Harul are ca premiză, că păcatul este așa de îngrozitor, că Dumnezeu nu poate să-l tolereze. Dacă ar sta în puterea omului, după ce el a recunoscut că face ce nu este bine și că el este rău, să-și îmbunătățească căile și să se restabilească în așa fel, că ar putea sta înaintea lui Dumnezeu, atunci nu ar mai fi nevoie de har. Faptul pentru care Domnul întâmpină pe oameni în har arată că păcatul este un lucru rău, că numai harul liber poate să salveze pe omul a cărui stare a fost definitiv stricată, că numai acest har este în stare să-l salveze din necazul lui. În momentul în care înțeleg că sunt un om păcătos, și că Domnul a venit la mine, cu toate că El a cunoscut toată mărimea păcatului meu și a simțit toată grozăvia lui, înțeleg ce este harul. Credința mă face să văd, că Dumnezeu este mai mare decât păcatul meu și că păcatul meu nu poate fi mai

mare decât Dumnezeu.” Harul este intervenția lui Dumnezeu în dragoste față de aceia care nu au nici o putere să se salveze singuri și care erau dușmanii Lui.

Nu mă îndoiesc că acel glorios comandant suprem al armatei, a cărui carne leproasă a devenit ca și carnea unui copilaș, s-a plecat înaintea omului lui Dumnezeu într-un duh de copil, dânduși seama că fapta bună de care a avut parte era mai presus de orice valoare. El spune: »Fiindcă nu vrei să primești tu, îngăduie să se dea robului tău pământ cât pot duce doi catâri, căci robul tău nu mai vrea să mai aducă altor dumnezei nici ardere de tot, nici jertfă, ci va aduce numai Domnului.« El a vrut să construiască un altar pentru Dumnezeu, să mărturisească Numele Lui și numai Lui să I se închine. Nimic altceva decât aceasta putea să fie corect și promisiunea solemnă a lui Naaman arată în ce constă privilegiul și adevărata viață a creștinului. El aduce jertfă nu pentru a obține mântuirea, căci el a fost făcut desăvârșit pentru totdeauna prin jertfa unică a trupului lui Isus Hristos, așa cum se spune în capitolul 10 din epistola către Evrei. El face aceasta, deoarece pe baza acelei jertfe desăvârșite nu se va mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lui, deoarece el este mântuit și el aparține Salvatorului lui. Clare și binecuvântate sunt cuvintele din epistola către Romani 12: »Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească«, și acela, care a fost mântuit prin har și știe aceasta, va împlini cu inima plină de bucurie această solicitare.

Dar un gând cu privire la viitor îl îngrijorează pe Naaman. Se aștepta de la el, ca să participe la obiceiurile idolești ale împăratului său și ale țării sale. »Să ierte Domnul pe robul tău«, s-a rugat el. Răspunsul prorocului a fost foarte scurt: »Du-te în pace!« Aceasta era tot ce el îi putea spune la toate temerile lui. Înseamnă aceasta, că un mărturisitor al Dumnezeului adevărat ar putea face compromise cu slujbele idolești și are voie să se facă una cu lumea? Desigur nu! Înseamnă: lasă aceasta pe seama lui Dumnezeu. Dumnezeu, care te-a vindecat, te poate și păzi. Lasă viitorul tău în mâna Lui, du-te în pace. »Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.« (1 Corinteni 10.13). S-ar putea să fie așa, că printre cititorii mei să fie vreunul care tremură la gândul trecerii peste pragul adevăratei vieți creștine, deoarece el simte, că o viață dăruită din toată inima este singurul răspuns corect la harul care l-a eliberat și l-a făcut așa de bogat, dar care se teme de urmările care se par a fi prea grele pentru el, de cele mai multe ori propria lui slăbiciune în împrejurările vieții. Aici este un adevărat cuvânt de mângâiere pentru el: »Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus« (Filipeni 4.6-7). Cu astfel de cuvinte în inimă poate sufletul mântuit, fericit și plin de încredere să meargă »în pace«.

Tradus de la: [Erlebnisse mit dem Propheten Elisa \(12\)](#)

Titlul original: „Gehe hin in Frieden.‘ Wie der Geheilte Gewissheit erlangt“
din seria de articole: „Befreiende Gnade wie sie in den Worten und Wegen des Propheten Elisa vor uns gebracht wird“

din periodicul lunart *Der Dienst des Wortes*, Ediția 12, 1933, pag. 41-46

Traducere: Ion Simionescu